

UCHWAŁA NR XXIII.284.2017
RADY GMINY KLEMBÓW
z dnia 9 lutego 2017 r.

w sprawie skargi na działalność Wójta Gminy Klembów

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.), art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) Rada Gminy Klembów uchwala, co następuje:

§ 1.

Uznaje się skargę Pana ██████████ z dnia 7 listopada 2016 roku przekazaną przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie przy piśmie z dnia 20 grudnia 2016 r.; (wpływ do Rady Gminy: 3 stycznia 2017 r., poz. 0005/1/2017) dotyczącą działalności Wójta Gminy Klembów za bezzasadną z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu do Uchwały.

§ 2.

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Klembów do zawiadomienia Skarżącego o sposobie rozpatrzenia skargi.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Gminy

/-/ Tadeusz Wojda

**Załącznik do Uchwały Nr XXIII.284.2017
Rady Gminy Klembów
z dnia 9 lutego 2017 r.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 stycznia 2017 r. do Urzędu Gminy w Klembowie wpłynęło pismo będące skargą na działania Wójta Gminy Klembów w zakresie kwalifikacji domku letniskowego skarżącego jako budynku oraz ustalenie wymiaru podatku od nieruchomości w odniesieniu od tego budynku.

Skarga została przekazana do Urzędu Gminy w Klembowie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze.

Podanie z dnia 10.10.2016 r. w sprawie „płacenia podatku za domek drewniany letni” było przedmiotem rozstrzygnięcia przez Wójta Gminy Klembów, który to pismem z dnia 18.10.2016 r. nr RPF.3120.4.6.2016 odpowiedział wnoszącemu podanie wyjaśniając wnikliwie przesłanki zakwalifikowania domku letniskowego do obiektów budowlanych, budynków, a w związku z powyższym także wyjaśniając podstawy naliczania podatku od budynku i gruntu.

W opinii Organu Wójt Gminy Klembów dokonał właściwej analizy przepisów obowiązującego prawa w zakresie kwalifikacji domku letniskowego jako budynku i w związku z powyższym właściwie ustalił podatek od tej nieruchomości.

Dnia 16 sierpnia 2016 r. wystawiono decyzję w sprawie podatku od nieruchomości na podstawie art. 207 § 1 i art. 254 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201) oraz informacji w sprawie podatku od nieruchomości, rolnego, leśnego złożonej w tut. Urzędzie dnia 12.08.2016 r., a także danych z ewidencji gruntów i budynków.

Decyzję odebrano dnia 25 sierpnia 2016 r.

Zgodnie z art. 223 w/w ustawy służy stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie za pośrednictwem organu podatkowego, który wydał decyzję w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Skarżący nie skorzystał z przysługującego mu prawa.

Zgodnie z art. 1a ust.1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 716 ze zm.) pod pojęciem budynku należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2016 r. poz. 290) w art. 3 ust. 2 wskazuje, że przez budynek należy rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach i art.3 ust. 1 przez obiekt budowlany należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Budynek musi mieć fundament, każdy rodzaj tych fundamentów pod budynkiem dopuszczonych przez prawo budowlane należy uznać za mieszczący się w tej definicji. Fundament jest to element konstrukcyjny przenoszący obciążenia z innych elementów konstrukcyjnych takich jak ściany i dach bezpośrednio na grunt. Fundament może być murowany lub prefabrykowany. Podstawowymi cechami budynku jest wydzielenie przestrzeni wewnętrznej stosownie do jej przeznaczenia oraz wykonanie odpowiedniej, ze względu na trwałość i bezpieczeństwo konstrukcji nośnej.

W świetle powyższego budynek letniskowy o konstrukcji drewnianej posadowiony na bloczkach betonowych lub palach jest budynkiem, gdyż nie jest obiektem tymczasowym, posiada przegrody budowlane i dach, a także fundament w postaci bloczków lub pali (odpowiedź sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów na interpelację nr 8896 z 2007 r. w sprawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Przepisy nie definiują pojęcia trwałego związania z gruntem, zatem pomocnym w rozumieniu znaczenia „trwałego związku z gruntem” są przepisy prawa cywilnego. W świetle ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r., poz. 380 ze zm.) art. 48 budynek trwale związany z gruntem jest najczęściej jego częścią składową. Częścią składową rzeczy jest wszystko, co nie może być od niej odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego (art. 47 § 2 k.c.). Również urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa (art. 49 § 1k.c.).

Z dokumentacji technicznej wynika, iż jest to budynek rekreacji indywidualnej o konstrukcji szkieletowej drewnianej, który posiada fundamenty w postaci bloczków betonowych ułożonych punktowo pod legarami, ściany nośne, dach oraz przyłącze elektroenergetyczne, wodociągowe i zbiornik bezodpływowy na ścieki.

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2016 r., poz. 1629) podstawę wymiaru podatków i świadczeń, oznaczenia nieruchomości w księgach wieczystych, gospodarki nieruchomościami stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Zatem w myśl tego przepisu ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach prowadzonych przez organy administracji publicznej, w tym w postępowaniach podatkowych. Od tej reguły nie zostały przewidziane żadne wyjątki, a zatem organy ustalając wysokość zobowiązań w podatku od nieruchomości nie są uprawnione do przyjęcia innej podstawy wymiaru podatku niż dane wskazane w ewidencji gruntów w danym roku podatkowym.

Rodzaj i wysokość podatku pobieranego od gruntu zależy od rodzaju gruntu. Grunty rolne podlegają podatkowi rolnemu, lasy – podatkowi leśnemu, a pozostałe grunty – podatkowi od nieruchomości. Rodzaj gruntu wpisany jest do ewidencji gruntów i budynków prowadzonej przez starostę. Wymiar podatków opiera się na tej ewidencji i to jest bezdyskusyjne.

Rodzaj podatków stosowanych do gruntów wyznaczają łącznie przepisy trzech ustaw:

- zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. 2016 r., poz. 716 ze zm.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty z wyłączeniem użytków rolnych oraz gruntów zadrzewionych i zakrzewionych na użytkach rolnych,

- zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz.U. 2016 r., poz. 617 ze zm.) opodatkowaniu tym podatkiem podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych,

- zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz. U. 2016 r., poz. 374 ze zm.) opodatkowaniu tym podatkiem podlegają lasy, czyli grunty leśne sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków.

Jedynie dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków są istotne przy orzekaniu w przedmiocie podatku od nieruchomości i mają one moc wiążącą dla organu podatkowego.

Dopiero po ich zmianie organ podatkowy może dokonać nowego naliczenia podatku zgodnie ze zmianami jakie tam nastąpiły.

W związku z powyższym Wójt Gminy Klembów dokonał właściwej analizy przepisów prawa oraz właściwie ustalił kwalifikację budynku i gruntu dla celów podatkowych.

Z tych wszystkich powodów skargę złożoną przez Pana ██████████ należy uznać za bezzasadną.

Przewodniczący
Rady Gminy

/-/ Tadeusz Wojda

Pouczenie

Zgodnie z art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadomienia Skarżącego.